

уплашили дотолкова, щото се боеха вече да закачатъ християнитѣ.

Упжтихме се къмъ Котелъ. Мене се искаше да пресрещна хазната и да я ударя, защото ни трѣбваха пари за бунта. Дойдохме около Котелъ на Сухи дѣлъ и проседѣхме цѣли петъ деня — все чакахме хазната. Това мѣсто се нарича Сухи дѣлъ затуй, защото само на едно мѣсто има вода. Отидохъ при единственото чучурче да пия вода и да погледамъ изъ пѣтя къмъ Търново. Нѣщо се дими презъ пѣтя. Най-напредъ ние помислихме, че сж овчари, и не обърнахме на тѣхъ никакво внимание; но когато захвана да се мръква, то видѣхме нѣколко вѣоржжени хора, които ни се показаха като турци-заптиета. Трѣбваше да ги пресрещнемъ и да ги ударимъ, но тия се намираха далече и отдалечаваха се повече и повече къмъ Котелъ. Времето бѣше тъмно и мѣгляво. Следъ единъ часъ ние ги пристигнахме, но не бѣше възможно да ги обиколиме. Единъ изъ тѣхъ се отби отъ дружината и захвана да сѣче едно дърво, а другитѣ насѣдаха около пѣтя. Азъ казахъ на момчетата да се скриятъ въ шумата и да чакатъ, но единъ отъ нашитѣ другари не можа да се скрие тутакси, и тия го видѣха.

— Стой, не бѣгай! — извика единъ отъ тѣхъ, и една пушка гръмна тоя си часъ. Разбира се, че тая пушка пукна отъ нашата страна. Нашиятъ другаринъ, който носѣше пушката си запната, отговори тутакси на неприятелитѣ. Турцитѣ побѣгнаха въ противоположния отъ насъ шумакъ. Гръмнаха още две пушки, но и тия пушки бѣха принадлежностъ на нашитѣ момци, т. е. едната принадлежеше на Х. Димитра, а другата на Стоянъ Жеравчанина.